

Index in Repetitiones, Allegationes

Opinio que fauet restitio semper tenenda est, R.l. vnic. C. quando non per. part. n. 10. Opinio communis quando sit sequenda, necne. c. 12. n. 1. & 45. Oppositione facta alicui capellaniz acquiritur ius opponenti, c. 1. n. 20. Ordinarius non potest commutationem vltimarum voluntatum facere, sed solus Papa de plenitudine potestatis, c. 4. n. 25. Ordinarius potest precipere habentibus plura beneficia in suo Episcopatu, vt infra certum terminum exhibeant dispensationes quarum auctoritate possideant dicta beneficia, c. 10. n. 6. Ordo religionis societatis Iesu nouiter est institutus an. 50. nondum elapsus, & a sancta sede Apostolica est approbatus, vt referretur in sacro Concil. Trid. c. 5. n. 24. Ordo datus inter primo nominatos seruati debet inter reliquos substitutos, c. 13. n. 10. Ordo datus in la diuo Pio, si in venditione, ff. de re iud. si omittatur, an sit ipso iure nullum, quod agitur, vel per appellacionem reuocandum, c. 19. n. 19. Ordo scripturę designat ordinem voluntatis & processus, c. 6. n. 10. Oriundus ex Episcopatu vbi est beneficium preteritur alienigenę, c. 2. n. 25. Oriundus idoneus preteritur forislico, c. 2. n. 24. Ostendens donationem irrevocabilem acceptatam habet intentionem suam fundatam titulo habile, & a iure approbato ad translationem dominij, c. 14. n. 1. P Acta nouissima ex intervallo facta sinon sint contraria primis valent ambo, c. 18. n. 60. Pacto effici potest, vt in casibus, in quib. ex sententia arbitri non nascitur actio probetur ab ea cum eundem appellationem large, & improprie, R.l. nemo, 445. Pactum appositum in contractu feudi vel emphyteosis, nempe, quod possit alienari libere, valet, & est seruandus tenor iustitiarum, secundum communem, nos vero contra, c. 12. n. 38. Pactum contra substantiam contractus non valet, imo rejicitur, c. 12. n. 38. Pactum de retrouendendo conceptum verbis obliquis, vt reddendi vel restituedi, vel similib. est personale, & non sequitur tertium rei possessorem: sed si verbis directis concipiatur, vt puta, quod si res sit inempta: vt in pacto legis commissoria, vel adiectionis in diem, c. 17. n. 1. Pactum de retrouendendo ex parte venditoris transit ad heredes, etiam si non exprimitur, c. 12. n. 4. Pactum de non alienando cum hypotheca generali, an impediatur dominij translationem, R.l. nemo, n. 57. & 58. Pactum inter contrahentes, vt quis ingrediatur propria auctoritate possessionem reialicuius, valet, ibid. n. 46. Pactum per quod impeditur prescriptio longissimi temporis, in qua non requiritur bona fides, an valeat, ibid. n. 468. & 470. & an de iure canonico valeat, ibid. n. 476. Pactum de futura successione lege ciuili improbatum est: de iure autem canonico iuramento confirmatur, R. cap. quamvis pactum, in princ. n. 11. Pactum seu renuntiatio hereditatis futurę cum iuramento facta in fauorem fratrum vel sororum, an valeat, ibid. n. 3. Pactum etiam iuratum de futura successione non valet reuocato consensu ei per patrem preterito, ibid. n. 3. Pactum de futura successione, in casu legis fi. C. de pact. non firmatur iuramento, ib. n. 4. Pactum seu renuntiatio de non succedendo, an firmetur iuramento de iure ciuili, ib. verb. improbat lex, n. 2. Pactum de futura successione, in casu legis fi. C. de pact. non firmatur iuramento de iure ciuili, ib. n. 3. & an dispositio, de cap. quamvis pactum, seruanda sit per iudices, laicos ib. n. 4. Pactum negatiuum, vbi non continet termi-

num, sed penam, licet affirmatiuum precedens eum contineat, potest mora purgari, iuxta ius commune, c. 43. n. 38. Papa si prouidit alicui de beneficio, quamvis prouiso sit nulla ex aliquo defectu, illud tamen beneficium remanet reservatum, & in illo ordinarius se intromittere non potest, c. 1. n. 27. Papa vel Imperator in scriptis non videtur vel alterare formam iuris, nisi ex certa scientia id faciant, A. 1. n. 19. Papam non nisi ex plenitudine potestatis posse alterare voluntates testatorum, & Episcopus si id faciat tanquam Apostolicę sedis delegatus causa cognitionem premittere oportere, R.l. nemo potest, n. 83. Papam non posse subicere clericos iurisdictioni secularium, secundum opinionem quorundam, ibid. n. 110. Papam statuere non posse, vt testibus non vitatis credatur, ibid. n. 122. Parochiale ius in quo consistat, A. 8. n. 7. Parochialis Ecclesia in iure quę dicatur, A. 8. n. 3. & 4. Parochialis Ecclesia vnde dicatur, & quid significet, ibid. n. 6. Partes rogantes aliquem vilem, atque infamem, vt ad sit in testem contractus, videntur illius fidem approbare, neque poterunt illi opponere aliquem defectum personę, R.l. nemo potest, n. 127. quod procedit in quacunque inhabilitate testis, siue iure personę, siue favore alterius, ibid. n. 128. Partes possunt facere & conuenire, vt ex vnius testimonio litis cuiuspiam determinatio fiat, ibid. n. 138. Pater naturalis inter liberos potest duobus testibus testari, ibid. n. 271. Pater non tenetur soluere legitimam in vita sua pro condonatione delicti filij sui, preterquam si statuto caueatur, & quomodo debet intelligi R. §. sui, n. 90. & duob. seq. Pater licet non tenetur ad id: si tamen soluat ex voluntate sua condemnationem pro filio, an ipse filius conferre tenetur post mortem patris, alijs fratribus talem condemnationem, ibid. n. 93. Pater potest in testamento tollere suam suam suam, ibid. n. 127. Pater quare possit substituere pupillariter filio emancipato, ibid. n. 129. Pater non potest substituere pupillariter filio emancipato, ibid. n. 144. Pater potest substituere pupillariter filio legitimo, ibid. n. 166. Pater an possit prestare licentiam, & consensum, vt filius renuntiet cum iuramento hereditati se profecturę in fauorem alterius filij, vel duorum, etiam alijs filijs preteritis, vel pretermissis, R. quamvis pactum, in princ. n. 6. Pater, an possit disponere de legitima in se renuntiata in filium, vel filios quos voluerit ultra tertium, & quantum suorum bonorum, nihil relinquendo de predicta legitima ceteris alijs filijs, quādo renuntiatio fuit facta hac facultate sibi data per filium, vel si iam renuntiatio ib. n. 11. & seq. Pater an possit in preiudicium ceterorum filiorum concedere alteri filio, vel filię restantibus facultatem testandi, ita vt bona sua iam quaesita possint quibusdam ex filijs relinquere alijs preteritis, vel etiam extraneis: & an predictus filius testans possit de licentia patris eidem patri predicta bona relinquere, supradicta conditione sibi data & concessa, ibid. n. & seq. Pater habet vsumfructum in bonis aduentitijs filiorum ratione patris potestatis quam habet, R. §. sui, n. 23. Pater habet hunc vsumfructum, etiā mortuo filio, & sic finita patria potestate, ibid. n. 25. Pater non amittit vsumfructum bono i per ingressum religionis ipsius filij, ibid. n. 25. Pater potest remittere tacite, vel expresse vsumfructum filio etiam si alios filios habeat, R. cap. quamvis pactum, in princ. n. 11. Pater in vita non tenetur assignare, neque dare filijs suis legitimam sibi competentem post mortem ipsius patris, ibid. n. 21. & iterum, ib. verb. a filijs, n. 5. volens tamen pater bene potest, ibid. n. 6. Pater, an possit licentia, & consensum a se prestitum filio ad testandum reuocare, ib. n. 44. & seq. præcipue n. 49. & 50. Pater vel filius non potest post mortem testatoris consentire grauamen in sua legitima appositum in preiudicium filiorum, licet possit in sui preiudicium, ibid. n. 51. Pater preterito a filio agente querela, & vincente, an ipsi preteritor in causa intestati, liberi exheredati defuncti, vel an eis preteratur dictus pater R.l. pater filium, n. 10. & seq. Patri preterito a filio emancipato competit querela inofficiosi testamenti, ibid. n. 11. Patria potestas requiritur ad acquisitionem vsumfructus intelligitur a principio, quia postquam semel operata est effectum suum, licet esset, & finiat, non tamen existit vsumfructus, semel questus, R. §. sui, n. 16. Patria potestas requiritur ad suam suam, ibid. n. 4. Iamque euadens in hoc, ibid. n. 21. Patronus ideo dicitur, quia sicut pater dicitur Ecclesiam de non esse ad esse ita patronus dicitur Ecclesia de non esse ad esse, c. 2. n. 17. Patronus preteritis sciens indigni preteratur pro ea vice potestatis preterandis, c. 1. n. 41. Patronus non potest alterare, nec commutare voluntatem testatoris, c. 2. n. 14. Patronus vna non potest augere numerum patronorum consentiendo, vt alius qui non sit, efficiatur patronus: quia agitur de preiudicio Ecclesię, ne pluribus patronis subijciatur, c. 4. n. 23. Patronus preteritur nepotibus, ex fratrib. in emphyteusi suscepta, p. se, & filijs masculis, & non ex fratrib. masculis pro feminis, c. 13. n. 8. Pauper idoneus preteritur diuini in beneficio simplici curate, quando Ecclesia non eget pecunijs, c. 2. n. 13. Paupertatem, vel pompam non detegi, maxime utilitatis est, R.l. nemo potest, n. 408. Pena non debetur ex contractu simulato, R.l. nemo potest, n. 399. Pena non debetur vbi principale non valet, ibid. n. 400. Pena an sit priuare aliquem lucro sibi relicto, vide infra, verb. priuare heredem, & c. Pena suos debet tenere auctores, imo iudex ex officio omnibus vijs tenetur inquirere de defensionem reorum absentium, c. 36. n. 34. Pena caducitatis locum non habet, nisi domino directo volente, c. 41. n. 13. Penę impositione seruato nubentibus, hodie iure canonico sunt sublata, R.l. nemo potest, n. 19. Penę secundo nubentium, quę sunt in fauorem filiorum non censentur sublata iure canonico, ibid. n. 10. Peculium filijfam. in quo pater habet vsumfructum non publicatur ob delictum filij non solum respectu vsumfructus, sed neque etiam quo ad proprietatem, ne fiat pater preiudicium, R. cap. quamvis pactum, verb. nullum ad bona, n. 17. Pecunia publica vniuersitatis potest expendi quādo non suppetunt redditus clericorum & Ecclesię indiget reedificatione, A. 10. n. 6. Pendencia natiuitatis posthumi tollit suam suam, & impedit hereditatis aditionem per heredem scriptum siendam, R.l. sui, n. 58. Periculum, vel dampnum rei dotalis ad quem pertinet, c. 12. n. 1. & 4. Retens aliquem exhibere rem a se possessam debet probare possessionem illius, si ea a reo negetur, c. 15. n. 40. Petitio, & monitio requiritur necessario, antequam exequutio fiat, quando promittitur aliquid soluendum, cum ipse creditor petierit, cap. 10. n. 9. quod procedit, etiam si in obligatione sit appositus dies, & penat: si tamen inter partes fuit actum, vt reus adhuc certificari debeat per actorem, ibid. n. 10. & 11. Peritio

& Consilia Dn. Ioan. Gutierrez.

Pactio implicita, & generalis sufficit ad hoc, vt creditor teneatur prestare fideiussionem, R.l. nemo, n. 451. Plura beneficia simplicia, vel Ecclesiam parochialem, & capellaniam simul, an possit quis habere, c. 10. n. 3. & 4. Pluralitas locutio verificatur in singulari, quādo non potest verificari in plurali, c. 4. n. 14. Pluralitas testatorum, neque factorum nunquam presumitur, R. l. nemo potest, n. 151. Pluralitas resoluitur in plures singularitates, quando non resultat absurdum, præsertim quando est relata ad plures, & in persona cuiuslibet suum distinctum & consummatum sortitur effectum, c. 2. n. 8. Pluralitas resoluitur in singularitates, c. 4. n. 6. sed hoc non fit ex proprietate verborum, ibid. numero 7. Pluralitas non resoluitur in singularitates quoties veniret contra mentem disponentis, ibid. n. 8. Pluralitas non resoluitur in plures singularitates, quando verba in plurali numero prolata tendunt ad vnum effectum communem, ibid. n. 9. Pluralitas resoluitur in singularitates in diuidis, ibid. n. 10. Pluralitas prolata a testatore debet seruari in vna persona, vbi in alijs verificari non potest, ibid. n. 11. Pluralitas non resoluitur in plures singularitates in diuidis, ibid. n. 11. Pluralitas quando requiritur pro forma non resoluitur in singularitates, ib. n. 17. Pluralitas non resoluitur in singularitates in preiudicium Ecclesię, ib. n. 17. Pluralitas non resoluitur in singularitates quando est relata ad plures, & in persona cuiuslibet sortitur suum effectum distinctum & consummatum ib. n. 19. Pluralitas tunc resoluitur in singularitates, quando si non intelletur contrarius iuri communi, ibid. n. 2. Pluralitas tunc resoluitur in singularitates quando subest eadem ratio vnius & multorum, ibid. n. 21. Plures rei debendi in solidum obligati videtur inter se fideiubere, vt si vnus eorum soluerit totum possit exigere ab omnibus correis ab vnoquoque pro quo modo & utilitate quam sensu, A. 2. n. 9. Pluribus obligatis in solidum ex causa liquidatæ, soluens solidum non habet regressum contra ceteros correes, ib. n. 10. Plurium correeorum vna videtur obligatio, licet in effectu sint plures, A. 4. n. 11. Plus creditur paucis testibus deponentibus de verosimili, quam centum non verosimilibus deponentibus, A. 6. n. 4. Repulsus idem hoc tempore reputari debet qui ab hinc centum annis fuit, imo & qui ab hinc mille annis, etiam si illis nemo nunc viuat, R.l. nemo, n. 395. & in auth. sacramenta, n. 18. Portio ad hoc, vt accrescat portioni debet vacare omnino, & ipso iure, R.l. nemo n. 465. Portio vacans & accrescens possidet ab herede eodem iure, & modo quo principalis portio, R.l. vnic. n. 1. C. quando non per part. Portio accrescens, an accrescat heredi vendenti, vel ipsi emptori hereditatis, ib. n. 56. Portio vacans accrescit emptori hereditatis, si mandentur ei actiones, & non heredi qui vendidit, ib. n. 70. Possessio, an continuetur in filios suos, sicut dominium absque noua apprehensione, R. §. sui, n. 66. Possessio non transfertur absque naturali apprehensione in casibus in quibus dominium transfertur sine traditione, ibid. n. 68. & glossę quædam in hoc loquentes saluantur & concordantur, n. 69. Possessio vera non datur in iuribus incorporabilibus, sed facta quasi possessio, ib. n. 74. Possessio defuncti transfertur in eius heredem absque actu apprehensionis, si defunctus possidebat per colonum, & colonus defuncto domino continet possessionem nomine heredis, ib. n. 77. Possessione equaliter probata inter duos, ille qui habet titulum habet potiora iura, c. 6. n. 1. Possessionis causa prius est discutienda, quam proprietatis, c. 45. n. 1. Possessoria remedia sunt periculosa in cõsciencia, si adest defectus proprietatis, c. 6. n. 12. Possessor minime est spoliandus iuris ordine non seruato, quoties beneficium vacat de iure, non tamen de facto, c. 10. n. 14. Possessor non remouetur a sua possessione licet vitiosa sine causa cognitione, ex quo titulo possidet licet iniustus, c. 10. n. 15. Possessor singularis rei, super qua census est impositus, cogi potest recognitionem facere, c. 49. n. 12. Posthumus antequam nascatur non est in patria potestate, & nihilominus habet suam suam, R. §. sui, n. 5. Posthumus quomodo habeat suam suam, duplex ratio, ibid. n. 13. & 17. Posthumus, quod in fauorabilibus habeatur pro nato procedit ex fictione, ib. n. 14. Posthumus dum est in ventre non habet suam suam, ib. n. 18. Posthumus natus habet suam suam eo casu quo si viuo patre nasceretur suus foret, ib. n. 19. Posthumus in dubio intelligitur ille qui proprie posthumus est, hoc est ille qui post humationem patris nascitur, ib. n. 10. Practica præstandi fideiussionem legis Tollet in executionibus, R.l. nemo, n. 437. Practica legum Regni inducentium prescriptionem debitorum, ib. n. 434. Præcedens clausula est maioris potentia ad declarationem sequentium, quam e converso, c. 30. n. 4. Præcedentium hæc est vna virtus, vt declarant sequentia, c. 30. n. 3. Præceptum de soluendo intra certum terminum, præcedere debet ante executionem quoties in ipsa obligatione vel fideiussione terminus certus ad soluendum non est appositus, c. 19. n. 3. Præteriti non debet minus a testatore dilectio magis dilecto: quia non debet esse melioris conditionis minus dilectus magis dilecto, c. 18. n. 47. Præteritur inter equaliter promotos in vno loco qui merito vique nobilitate, aut scientia alios antecellit, c. 2. n. 16. Præiudicium, an versetur alteri parti, quando relaxatio iuramenti petitur, R. auth. sacramenta, n. 11. Prælegata non veniunt in restitutione fidei commissi, nisi testator omnia bona vel maiorem partem in prælegatis consummat, c. 18. n. 21. & 25. vbi de intellectu l. Titia, ff. ad leg. Falcid. Prælegatarius non potest repudiare hereditatem conditionalem & acceptare prælegatum, in quo eadē conditio ceteris repetitisque fallit in hereditate pura, c. 18. n. 35. Prescriptibilia non sunt nec per non vsum mittuntur ea quę consistunt in facultate alicuius, c. 21. n. 20. Prescriptio non currit in obligationibus ad diem, vel sub conditione ante euentum conditionis, vel diei, c. 17. n. 5. Prescriptio nulla currit contra hereditatem iacentem, ibid. n. 7. Prescriptio non tollit obligationes ipso iure, R. d. l. nemo, n. 188. Prescriptio debiti cum mala fide, etiam induta per mille annos non est admittenda, ibid. n. 206. Prescriptio & vti capio est interdita propter bonum publicum principaliter, ne dominia rerum essent in incerto atque in pendenti, ibid. n. 469. Prescriptio principaliter respicit fauorem priuatum ipsorum prescribentium, secundario vero ius publicum, ib. n. 471. Prescriptio 30. & 40. annorum in re fororum non fuit cognita, ib. n. 474. Prescriptio 30. & 40. annorum, in qua bona fides requiritur, non potest procedere si pactum sit, vt non presentatur, ib. n. 477. Prescriptio debiti licita est, etiā iure canonico, quando ad est bona fides, ib. n. 481. Prescriptio statutaria debiti 30. & 40. annis ubi subrogata est in locum prescriptionis 30. & 40. annorum, ib. n. 494. Presentandi vel eligendi ius acquiritur ex vnic. actu, & quę requirantur ad hoc, c. 3. n. 1. & c. 4. n. 12. Presentandus est idoneus ad beneficium, c. 2. n. 16. Presentatio facta de non habente qualitate generis preterita, & confarguntur expressam in fundatione est inualida, c. 12. n. 4. Presentatio redditur subreptitia & nulla, si facta mentione, quod presentatus sit fideiussor, c. 1. n. 15. Presentatus ab eo qui est in quasi possessione patronatus, preteritur presentato proprietario, nisi iam potest presentatio clarè constituitur de iure dominij, c. 4. n. 14. Presentis status beneficii, non preteritis inspicendus est quoad in compatibilitatem & residendum, A. 8. n. 10. Presentia eius qui renuntiat hereditati, an requiratur ad validitatem ipsius renuntiationis iurata, R. c. quamvis pactum, in princ. n. 15. Præstatio fidelitatis firmet contractum gestum sicut iuramentum R. auth. sacramenta, n. 144. & 145. Præsumitur semper pro iudice donec aliquid contra ipsum legitime probetur, c. 37. n. 18. Præsumtio vna tollitur per aliam, & inditia inquisiti debilitant contraria, c. 35. n. 27. Præsumtionem & inditia censentur legitime & plene probationes in his, quę sunt de fideiussoribus, R.l. nemo, n. 403. Præsumens proprietatem vel vsumfructum sibi relicto, an stetur iuratorie cautioni cum hypotheca, si cauerit propter paupertatem non potest, R.l. nemo, n. 294. Pretium, neque aliud quicquam exigitur ex contractu simulato, ib. n. 374. Pretium in vniuersalibus succedit loco rei, R.l. vnic. n. 61. C. quando non per part. Pretium in dote succedit loco rei, c. 22. n. 13. Pretium ratione dubit euentus reputari iustum debet, quod tempore alienationis reputatur iustum, etiam si postea aliud succedat, ib. n. 17. Pretores quare beneficium abstentionis concesserint, R. §. sui, n. 101. Prima tonsura requiritur ad minus ad quodlibet beneficium obtinendum, c. 2. n. 21. Primo nominatus censetur magis dilectus, c. 16. n. 9. Primogenitum a duobus constitutum, an possit per superstitem alteri defuncto reuocari: & iure regio quid hodie in hoc dicendum sit, R. c. quamvis, in princ. n. 46. & 47. Princeps potest facere ne aditione quaratur hereditas, vel ne heres presentet defunctum, & omnes defectus testamenti tollere, R.l. nemo potest, n. 68. Princeps potest legitimare spurium in preiudicium venientium ab intestato, ib. n. 69. & 75. & an id procedat, cedat vel adita hereditate & possessione apprehensa, ib. n. 70. Princeps non potest tollere ea quę sunt iuris gentium, nisi cum legitima causa, ib. n. 71. Princeps si auferat, alicui rem suam cum causa cessante, illa causa debet domino restitui res sua, ibid. n. 72. Princeps quādo auferat alicui rem suam debet intelligi solum pretio, etiā si causa ob quā auferatur sit iustissima, ib. n. 73. & 74. Princeps, quod non possit legitimare spurium in preiudicium venientium ab intestato hereditate iam quaesita, nisi ex legitima causa & soluto bono cambio, ib. n. 75. Princeps non potest de plenitudine sue pote-

